

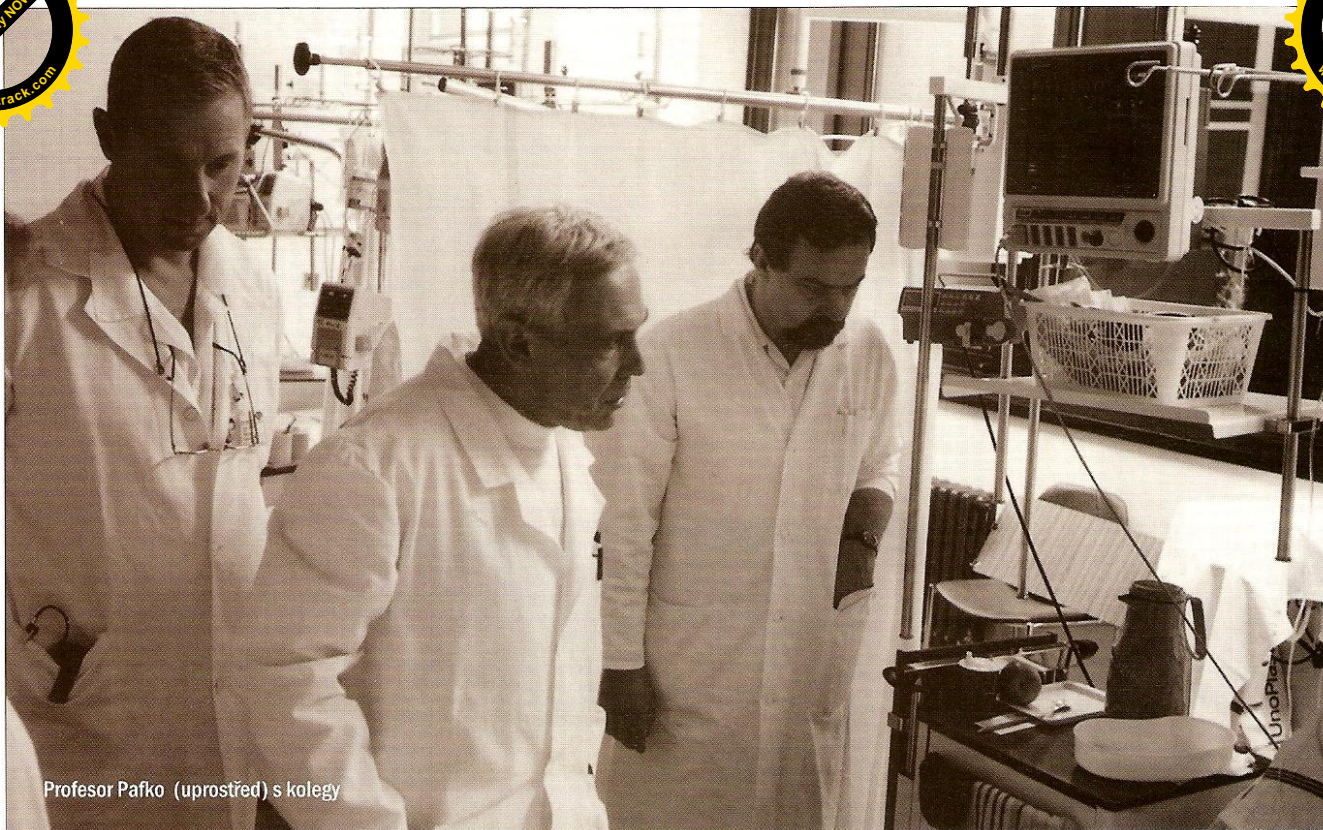
PAVEL PAFKO

Otec plicních transplantací v Čechách

MONIKA MUDRANINCOVÁ, FOTO LUBOMÍR FUXA A ARCHIV

Poprvé jsem viděla profesora Pavla Pafka v roce 1996. V době, kdy prezidentu Václavu Havlovi odstranil polovinu pravé plíce, zasažené rakovinným nádorem. Tehdy byl slavnější než kdysi zbožňovaný doktor Štrosmajer.

Profesor Pafko (uprostřed) s kolegy

Průběh operace a události okolo pooperační péče plnily dlouho stránky našich i zahraničních médií. Navzdory tomu, že byl vystaven silnému tlaku veřejnosti i prezidentova okolí, vystupoval klidně a profesionálně. Britskému listu The Guardian se svěřil, že se stejnou péčí by přistupoval k dítěti nebo bezdomovci. Od té doby uplynulo pět let a profesor Pafko zachránil stovky lidí. Mnozí z nich se na operačním stole znovu narodili. Doslova a do písmene. Jsou to ti, kteří prodělali transplantaci plic.

Za svůj profesní vrchol považují zavedení plicních transplantací, ne operaci prezidenta Havla. Společensky měla velký význam, ale publicitu spojenou s mojí osobou jsem vnímal jako nespravedlivou. Byla to standardní operace, kterých provádějí kolegové v jiných nemocnicích na pět set ročně. Mluvil se o ní jen proto, že to byla plíce pana prezidenta,“ říká profesor Pafko ve své pracovně, obklopen sbírkou obrazů. Jeden z nich je od Adolfa Borny a jmenuje se *Zmatek světa*. Lidé na něm mají dvě hlavy a dělají „psí kusy“. „Je to svět, jak ho chápu i já, je neuvěřitelné, co lidé někdy vyvádějí,“ usmívá se shovívavě.

Pavel Pafko se zabývá hrudní chirurgií od roku 1979. Při studijním pobytu ve Vídni poznal skvěle

fungující jaterní transplantační program. Podobný systém chtěl uplatnit i u nás, ale narazil na nepochopení I. lékařské fakulty. Přesto se o zavedení programu plicních transplantací pokusil. Pro mnohé pacienty je to poslední šance. Jelikož takové zákroky u nás nikdo neuměl, rozhodl se, že se bude učit i se svým týmem ve Vídni u profesora Waltra Klepetka, hrudního chirurga světového formátu. Karel Schwarzenberg, který pobyt pomohl uhradit, zřejmě dodnes netuší, co pro český transplantační program udělal. „Jezdili jsme s doktorem Lischkem a Kabátem vlastními auty do Vídně. Celou noc jsme strávili na sále, zpět do Prahy a rovnou jsme šli operovat. Bez obrovského nadšení bychom to nezvládli,“ vzpomíná na těžké začátky.

V současné době je tým profesora Pafka zastřešen transplantačním centrem Motol. První tři pacienti byli operováni ve Vídni za finančního příspěvní ministerstva zdravotnictví. Nedočkavě a s trochou nervozity se očekávala první transplantace v Čechách. „Byli jsme domluveni s profesorem Klepetkem, že přijede, aby nám kryl záda. Operovali jsme 22. prosince 1997. Na Ruzyni byla mlha a Klepetko musel přistát v Brně. Dorazil, když jsme došivali. Byl to nezapomenutelný zážitek,“ říká Pafko. Zdůrazňuje, že transplantace je týmová práce. Je potřeba asi dvaceti lidí. Odpovědnost je obrovská a součinnost všech musí být perfektní, protože orgán dárce

musí být použit do několika hodin. Dodnes byly provedeny přes tři desítky operací. „Nejdříve jsme transplantovali jednu plíci, v roce 1998 jsme zvládli i první oboustrannou transplantaci plic v Česku. Pacientkou byla paní Marie Perková.“

Šestáctýřicetiletá Marie Perková mě vítá ve svém domku přímo za komplexem továrních hal Spolchemie v Ústí nad Labem. Paradoxně to ale nebyla chemička, ani pověstný ústecký smog, které způsobily její problémy, nýbrž nekvalitní lékařský zákrok. Při porodu druhého syna jí byla provedena intubace tak nešťastně, že způsobila částečné protržení plíce. Léta ji trápily záněty a astmatické záchvaty. Záchranka k ní jezdila tak často, že by to nespočítala. Manželství ztroskotalo a ona se sama starala o dva nezletilé syny. V devadesátých letech se její stav prudce zhoršil a následkem krvácení do mozku ochrnula. „Klukům bylo deset a dvanáct let a museli se postarat o chod domácnosti. Já nemohla dělat vůbec nic. Stále jsem se dusila. Myslela jsem, že Vánoce 1997 budou mé poslední.“ V lednu 1998 byla hospitalizována, a když nasedala do sanitky, byla přesvědčena, že syny i domov opouští nadobro. Půl roku se pohybovala mezi životem a smrtí. Byla na kyslíku, nemohla jíst, mluvit. Lékaři jí dávali morfium a týden života. Jí už se ani žít nechtělo. Pak se objevila možnost transplantace plic. „Poslední šance, jak přežít, ale nemohl se najít dárce,“ vzpomíná Marie.

Zázraky se dějí. Dárce se našel a 23. července 1998 provedl tým profesora Pafka první oboustrannou transplantaci plic u nás.

sedm týdních odešla domů po svých. „Jsem se těšila, jak půjdu poprvé na nákupit, jak se dotknu trávy. Je úžasné, když můžete normálně dýchat a nedusíte. Všechno bylo pro mě po letech izolace nové. Znovu jsem se učila telefonovat, vybrat úze z bankomatu a další věci, které jsou zdravého člověka běžné.“

Když mluví o profesoru Pafkovi, jako by hovořila o svém lepším příteli. Fotografii, na které jí podává ruku při odchodu z nemocnice, nosí stále u sebe společně s fotografií své rodiny. „Stačí, když vidím jeho a jsem klidná. Dává lidem omnou sílu a nedělá mezi námi rozdíly. Poznala jsem ustu lékařů, ale Pafko je ječejný,“ říká upřímně.

Vědomí, že má cizí plíce, jí blémy nedělá. Zvláštní je, že od transplantace začala pít, které jí dřív vůbec netrvalo. „Asi jsem dostala plívečjakého alkoholika, budu set panu profesorovi reklamo-“ směje se.

Bydlí s přítelem a jezevčíkem, uje se z návštěv synů a vnuc. Navzdory tomu, že je v in-dním důchodu, žije naplno. větluje lidem čekajícím na

transplantaci, jak důležitá je psychická po-a. „Když si v životě sáhnete až na dno ak se vrátíte mezi živé, chováte se jinak. ňuji se z každého dne, který prožiji, děku-ánu bohu, že je mi dobře. Peníze nic nemenají. Viděla jsem umírat bohaté lidi, í by dali všechno za uzdravení. Lidé by ěli uvědomit, že jsou tady jen na návště-á chovat se podle toho,“ říká žena, která rátila „z druhého břehu“. S profesorem kem má společný životní postoj a ten, y Jana Wericha, zní: Když nejde o ži-jde o....

Dhadnout ideální dobu pro transplantaci není jednoduché,“ vysvětluje profesor Pafko. „Če-se na takzvané transplantační ok-To je doba, kdy na tom pacient í dobře, ale ještě není v kritickém ru. Na čekací listině bývá tak pět a čekací lhůta se pohybuje kolem í měsíců. Někteří z nich, bohužel, em čekání zemřou. To se stává de ve světě. Je velice důležité od-nout, jak se bude stav pacienta vy-t a jak je na tom psychicky. Psy-ca hraje obrovskou roli.“

lověk, který podstoupí takový zá-k, se musí vyrovnat s faktem, že cizí plíce. Učí se znovu dýchat a do-tí bere léky zvyšující imunitu. Dů-tý je „podpurný tým“ – tedy paci-ova rodina. „Pan V. Z.,“ vzpomíná el Pafko na jeden závažný pří-

pad, „se dusil, byl odkázán na venti-látor. Ze začátku se mu na transplan-taci nechtělo, ale když viděl, že jeho život visí na vlásku, rozhodl se. Če-kalo se na dárce. Přišel za mnou jeho ošetřující lékař a řekl mi, že bratr pa-na V.Z. nabízí svoje plíce. I takové

si musím dávat pozor na viry,“ říká.

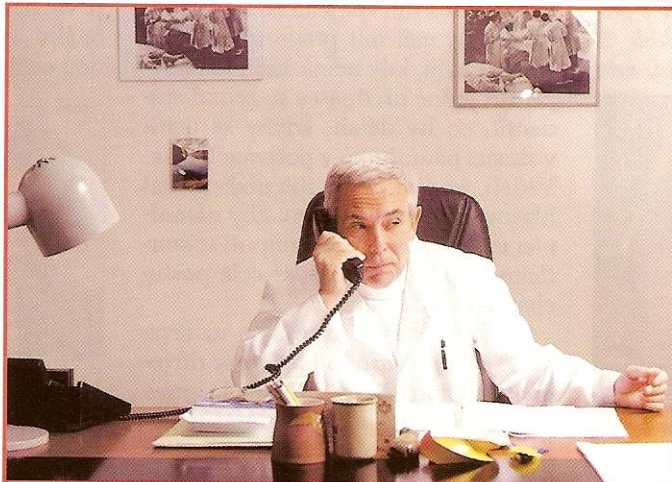
Pro transplantované může mít i banán, chřipka fatální následky. Proto se rozhovor odehrával v autě pana V. Z., kde s námi byla i jeho manželka. „Snažila jsem se manžela povzbudit, o rozvodu jsem vůbec neuvažova-la. V takové situaci se partner neopouští,“ svěřila se.

Jedenačtyřicetiletý bývalý pod-nikatel je v invalidním důcho-du. Bydlí čtyřicet kilometrů od Prahy a většinu času věnuje úpravě rodinného domku a svým nejbližším. Říká, že s profesorem Pafkem mají společného koníčka – silné motorky a vete-rány. „Třeba se naskytne příle-žitost a projedeme se někdy spo-lu,“ říká optimisticky.

Aby lidé na čekací lis-tině zbytečně neumí-rali, hledají lékaři na celém světě jiné řešení. Za neoptimalnější se pova-žuje transplantace zvíře-cích orgánů. V případě plic by se jednalo o prasečí. „Představte si, že naplá-nujete transplantaci jako běžný zákrok. Přijdete v pá-tek, klepne se pašák, a bu-dou plíce,“ směje se Paf-

ko. Je otázkou času, než imunologové připraví preparáty, které umožní lidskému organismu přijmout zvířecí orgán. Avšak transplantace znamená víc než jen šanci na medicínský úspěch či neúspěch. Přináší s sebou také otázky o strachu, víře, etice a hranicích medicíny. K tomu je transplantační, jednoduše řečeno, vý-měna jednoho velkého souboru problémů za jiný. Po zbytek života musí pacienti užívat léky. Ti, co na operaci teprve čekají, čelí každodennímu stresu. Vstávají a usínají s mobilem v ruce, připraveni přijet na zavolání. Vhodné plíce mohou být k dispozici každým okamžikem. Někteří pacienti se odmítají o své minulosti bavit, chtějí za ní udělat tlustou čáru. Pravým opakem je Milada Lencová, která se ráda dělí o své zkušenosti s ostatními pacienty. „Minulost je součástí mého života a právě díky ní mohu prožívat šťastnější přítomnost.“

„Ráda vám o profesorovi něco povím, on je totiž moc skromný.“ K zastávce autobusu na pražském sídlišti Stodůlky mi přišla naproti mladá žena. Táhli ji dva psi, a v psím počasí působila neobyčejně svěže. Přežila svou smrt. Zlobí se, když se o profesoru Pafkovi mluví jako „o tom, co operoval Havla“. „Zachránil život mnoha lidem, ani já bych tady bez něho nebyla.“

Prof. MUDr. Pavel Pafko, DrSc., přednosta III. chirurgické kliniky Fakultní nemocnice Motol. Narodil se 3.7.1940 v Bratislavě. V dětství se chtěl stát řidičem trolejbusu. Navzdory svému přání vystudoval medicínu na lékařské fakultě v Praze.

V roce 1966 nastoupil na III. chirurgickou kliniku. Pracoval v nej-různějších funkcích, v roce 1992 se stal přednostou. Udrzuje se sportem, jezdí na kole, na kajaku a běhá. Je ženatý, má tři dcery a tři vnoučata.

případy se stávají. Naštěstí se dárce našel včas,“ vzpomíná s úlevou.

„Vstal jsem z mrtvých,“ odpověděl mi na otázku, jak se má, pan V. Z. na transplan-tačním oddělení ve Fakultní nemocnici Mo-tol, kam přišel na pravidelnou kontrolu.

„Že se mnou není něco v pořádku, mi do-šlo v Americe, na dně Grand Canyonu. Slezl jsem dolů, ale nahoru jsem se už vyškrábat nemohl,“ vybavuje si šok, který zažil, když se objevily první vážné potíže s dýcháním. V roce 1991 mu lékaři oznámili nemilosrdnou diagnózu. Rozedma plic, onemocnění, které způsobuje, že se plíce „ztrácí a rozpa-dá“. „S každým nadechnutím jako by mi kus plíce ubylo,“ říká pan V. Z., který prožil de-vět let ve velmi vážném stavu střídavě doma a v nemocnici. V hrdle měl „slavíka“, nemo-hl mluvit a byl vyhublý na kost. „Je hrůza, když nemůžete nic dělat a visíte rodině na krku. Připadáte si, že každého jenom komandujete,“ vzpomíná na dobu, kdy byl upoután na lůžko.

V červnu 2000 bylo jasné, že bez trans-plantace zemře. „Pafko je ohromný, neřeší s pacienty detaily, protože by je stejně nepochopili, ale dává pozor na to, jak kdo rea-guje. O každém ví maximum, na pohovor před transplantací zve i rodinné příslušní-ky.“ V listopadu 2000 podstoupil pan V. Z. transplantaci. „Probudil jsem se omámený, trčely ze mě hadičky, ale po letech utrpení jsem konečně měl zdravé plíce! Cítím se zdravý, jen

Po sedmi týdnech odešla domů po svých. „Tolik jsem se těšila, jak půjdu poprvé na houby, nakoupit, jak se dotknu trávy. Je úžasné, když můžete normálně dýchat a nedusíte se. Všechno bylo pro mě po letech izolace nové. Znovu jsem se učila telefonovat, vybrat peníze z bankomatu a další věci, které jsou pro zdravého člověka běžné.“

Když mluví o profesoru Pafkovi, jako by hovořila o svém nejlepším příteli. Fotografii, na které jí podává ruku při odchodu z nemocnice, nosí stále u sebe, společně s fotografií své rodiny. „Stačí, když vidím jeho oči, a jsem klidná. Dává lidem ohromnou sílu a nedělá mezi pacienty rozdíly. Poznala jsem spoustu lékařů, ale Pafko je jedinečný,“ říká upřímně.

Vědomí, že má cizí plíce, jí problémy nedělá. Zvláštní je, že od transplantace začala pít pivo, které jí dříve vůbec nechutnalo. „Asi jsem dostala plíce nějakého alkoholika, budu je muset panu profesorovi reklamovat,“ směje se.

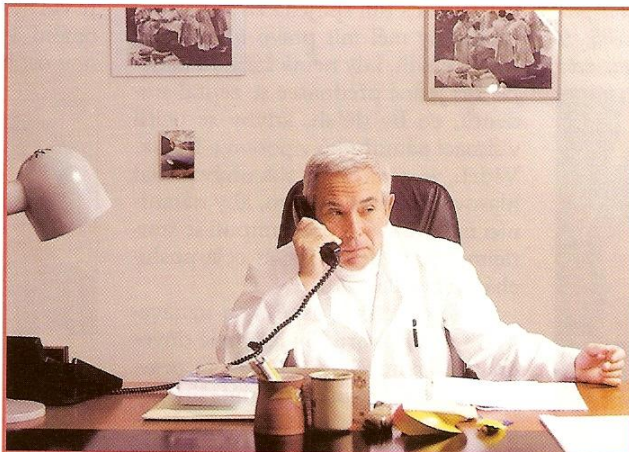
Bydlí s přítelem a jezevčikem, raduje se z návštěv synů a vnouček. Navzdory tomu, že je v invalidním důchodu, žije naplno. Vysvětluje lidem čekajícím na

transplantaci, jak důležitá je psychická pohoda. „Když si v životě sáhnete až na dno a pak se vrátíte mezi živé, chováte se jinak. Raduji se z každého dne, který prožiji, děkuji Pánubohu, že je mi dobře. Peníze nic neznamenají. Viděla jsem umírat bohaté lidi, kteří by dali všechno za uzdravení. Lidé by si měli uvědomit, že jsou tady jen na návštěvě, a chovat se podle toho,“ říká žena, která se vrátila „z druhého břehu“. S profesorem Pafkem má společný životní postoj a ten, slovy Jana Wericha, zní: Když nejde o život, jde o....

Odhadnout ideální dobu pro transplantaci není jednoduché,“ vysvětluje profesor Pafko. „Čeká se na takzvané transplantací okno. To je doba, kdy na tom pacient není dobře, ale ještě není v kritickém stavu. Na čekací listině bývá tak pět lidí a čekací lhůta se pohybuje kolem osmi měsíců. Někteří z nich, bohužel, během čekání zemřou. To se stává všude ve světě. Je velice důležité odhadnout, jak se bude stav pacienta vyvíjet a jak je na tom psychicky. Psychika hraje obrovskou roli.“

Člověk, který podstoupí takový zážitek, se musí vyrovnat s faktem, že má cizí plíce. Učí se znovu dýchat a do smrti bere léky zvyšující imunitu. Důležitý je „podpurný tým“ – tedy pacientova rodina. „Pan V. Z.,“ vzpomíná Pavel Pafko na jeden závažný pří-

pad, „se dusil, byl odkázán na ventilátor. Ze začátku se mu na transplantaci nechtělo, ale když viděl, že jeho život visí na vlásku, rozhodl se. Čekalo se na dárce. Přišel za mnou jeho ošetřující lékař a řekl mi, že bratr pana V.Z. nabízí svoje plíce. I takové

Prof. MUDr. Pavel Pafko, DrSc., přednosta III. chirurgické kliniky Fakultní nemocnice Motol. Narodil se 3.7.1940 v Bratislavě. V dětství se chtěl stát řidičem trolejbusu. Navzdory svému přání vystudoval medicínu na lékařské fakultě v Praze.

V roce 1966 nastoupil na III. chirurgickou kliniku. Pracoval v nejrůznějších funkcích, v roce 1992 se stal přednostou. Udrzuje se sportem, jezdí na kole, na kajaku a běhá. Je ženatý, má tři dcery a tři vnoučata.

případy se stávají. Naštěstí se dárce našel včas,“ vzpomíná s úlevou.

„Vstal jsem z mrtvých,“ odpověděl mi na otázku, jak se má, pan V. Z. na transplantčním oddělení ve Fakultní nemocnici Motol, kam přišel na pravidelnou kontrolu.

„Že se mnou není něco v pořádku, mi došlo v Americe, na dně Grand Canyonu. Slezl jsem dolů, ale nahoru jsem se už vyškrábat nemohl,“ vybavuje si šok, který zažil, když se objevily první vážné potíže s dýcháním. V roce 1991 mu lékaři oznámili nemilosrdnou diagnózu. Rozedma plic, onemocnění, které způsobuje, že se plíce „ztrácí a rozpadá“. „S každým nadechnutím jako by mi kus plíce ubýlo,“ říká pan V. Z., který prožil devět let ve velmi vážném stavu střídavě doma a v nemocnici. V hrdle měl „slavíka“, nemohl mluvit a byl vyhublý na kost. „Je hrůza, když nemůžete nic dělat a visíte rodině na krku. Připadáte si, že každého jenom komandujete,“ vzpomíná na dobu, kdy byl upoután na lůžko.

V červnu 2000 bylo jasné, že bez transplantace zemře. „Pafko je ohromný, neřeší s pacienty detaily, protože by je stejně nepochopili, ale dává pozor na to, jak kdo reaguje. O každém ví maximum, na pohovor před transplantací zve i rodinné příslušníky.“ V listopadu 2000 podstoupil pan V. Z. transplantaci. „Probudil jsem se omámený, trčely ze mě hadičky, ale po letech utrpení jsem konečně měl zdravé plíce! Cítím se zdravý, jen

si musím dávat pozor na viry,“ říká.

Pro transplantované může mít i banální chřipka fatální následky. Proto se rozhovor odehrával v autě pana V. Z., kde s námi byla i jeho manželka. „Snažila jsem se manžela povzbudit, o rozvodu jsem vůbec neuvažovala. V takové situaci se partner neopouští,“ svěřila se.

Jedenáctýřicetiletý bývalý podnikatel je v invalidním důchodu. Bydlí čtyřicet kilometrů od Prahy a většinu času věnuje úpravě rodinného domku a svým nejbližším. Říká, že s profesorem Pafkem mají společného koníčka – silné motorky a veterány. „Třeba se naskytne příležitost a projedeme se někdy spolu,“ říká optimisticky.

Aby lidé na čekací listině zbytečně neumírali, hledají lékaři na celém světě jiné řešení. Za nejoptimálnější se považuje transplantace zvířecích orgánů. V případě plic by se jednalo o prasečí. „Představte si, že naplánujete transplantaci jako běžný zákrok. Přijdete v pátek, klepne se pašík, a budou plíce,“ směje se Paf-

ko. Je otázkou času, než imunologové připraví preparáty, které umožní lidskému organismu přijmout zvířecí orgán. Avšak transplantace znamená víc než jen šanci na medicínský úspěch či neúspěch. Přináší s sebou také otázky o strachu, víře, etice a hranicích medicíny. K tomu je transplantace plic, jednoduše řečeno, výměna jednoho velkého souboru problémů za jiný. Po zbytek života musí pacienti užívat léky. Ti, co na operaci teprve čekají, čelí každodennímu stresu. Vstávají a usínají s mobilem v ruce, připraveni přijet na zavolání. Vhodné plíce mohou být k dispozici každým okamžikem. Někteří pacienti se odmítají o své minulosti bavit, chtějí za ní udělat tlustou čáru. Pravým opakem je Milada Lencová, která se ráda dělí o své zkušenosti s ostatními pacienty. „Minulost je součástí mého života a právě díky ní mohu prožívat šťastnější přítomnost.“

„Ráda vám o profesorovi něco povím, on je totiž moc skromný.“ K zastávce autobusu na pražském sídlišti Stodůlky mi přišla naproti mladá žena. Táhl ji dva psi, a v psím počasí působila neobyčejně svěže. Přežila svou smrt. Zlobí se, když se o profesoru Pafkovi mluví jako „o tom, co operoval Havla“. „Zachránil život mnoha lidem, ani já bych tady bez něho nebyla.“

Ve třech letech jí lékaři zjistili cystickou fibrózu. Dědičná, neyléčitelná nemoc naplno propukla v pubertě. Špatně dýchala a zhubla na osmatřicet kilogramů. Věděla, že choroba se nedá léčit, ale věřila, že s ní bude moci žít. Přišlo jí ale divně, že při kontrolách v Motole patří v pětadoaceti letech k nejstarším pacientům. „I když jsem si nepřipadala na umřelou, uvědomila jsem si, že vlastně přesluhuji. V únoru 1998 jí lékaři sdělili, že má před sebou buď dva roky života, nebo

Pafkovi pacienti při oslavě jeho šedesátin. První zleva Marie Perková, stojící Milada Lenerová.

transplantaci plic. „Nebylo co řešit. Rozhodla jsem se riskovat.“ Měla strach, ale zároveň ohromné štěstí. Během dvou týdnů se našel dárc a v září 1998 podstoupila transplantaci. Byla to první transplantace plic u pacienta s cystickou fibrózou v České republice. „Sedm hodin nade mnou stál profesor Pafko a doktor Lischke a Kabát. Nevím, či plíce mi transplantovali. Sice to zní hrozně – plíce z mrtooly, ale teď jsou moje a já je nikomu nedám,“ říká se smíchem.

Milada mi ukazuje fotografie z vánočních setkání s lékaři a sestřičkami. Je pyšná, že mohla být spolu s ostatními pacienty na oslavě Pafkových šedesátin. „Bere nás jako rodinu. Říká, že on umí operovat a my umíme zase něco jiného, ale tomu se musím smát. Když zkažím obrázek, zmuchlám ho a vyhodím. Když on něco pokazí, zemře člověk.“

K profesi restaurátorky knih se Milada nevrátí. Staré knihy jsou plné plísni a prachu, jsou nositelem všeho, s čím nesmí přijít do styku. I když má lidi velice ráda, musí se jim spíš vyhýbat. „Nemůžu říct na veřejnosti, ty kašleš, jdi ode mne,“ krčí rameny. Dva a půl roku po transplantaci uvažuje tato atraktivní černovláska o dítěti, ale bojí se, že by mohlo zdědit chorobu, jakou trpěla ona. Před rokem a půl se podruhé vdala a profesor Pafko, její „druhý otec“, jí přišel na svatbu.

O svobodě, eutanazii, chirurgii i věcech veřejných

Profesor Pafko je denně v kontaktu se smrtí. Musí dělat okamžitá a nezvratná rozhodnutí. Například při operacích svědků Jehovových, odmítajících transfúzi, jejich volbu respektuje, a pokud nehrozí velké riziko, operuje bez transfúze. Svoboda člověka,

kteřá neomezuje svobodu jiných, je pro něj absolutně nejvyšší hodnotou v životě. „Národ, který uctívá Jana Husa a Jana Palacha, si cení jejich odvahy položit život za svobodný názor.“

Podobně se staví k eutanazii. „Podle mne jde o svobodné rozhodnutí člověka, který ví, že kvalita jeho života a bolest s tím spojená za to nestojí. Každý by měl mít právo ukončit život ve chvíli, kdy nemá žádnou naději.“ Při jedné přednášce se zeptal studentů, co by dělali, kdyby se ocitli v situaci námořníků v ponorce Kursk. Věděli, že zemřou, kyslík ubýval. Dal hlasovat, kdo by byl pro, aby námořníci měli ve své výbavě ampulí se smrtícím přípravkem. Téměř celá posluchárna zvedla ruku...

Profesor Pafko, úspěšný a uznávaný ve svém oboru, by měl tisíc důvodů být „namyšlený“. Opak je pravdou. „Kromě úspěchu je důležitá pokora a skromnost. Rád se vyjadřuje k věcem veřejným. Na přelomu loňského roku podpořil rebelující redaktory v České televizi, před dvěma lety stávkou lékařů za vyšší platy. „Mrzí mě, že kolega, který s námi začínal dělat transplantace, se teď slušně živí v počítačové firmě,“ dává jeden z mnoha příkladů hazardování našeho státu se schopnostmi kvalifikovaných lidí.

Šedesátiletý chirurg si dovede představit, že za pět let půjde do důchodu. Chce dohnat všechno, co nestihl. „Nepřečetl jsem hromadu knih, neviděl plno filmů... Pokud budu zdrav, určitě si nějakou náplň najdu.“ Ale jeho největší hobby je chirurgie. „Nechápu lidi, kteří chodí do práce, jen aby vydělali peníze. Už v zaměstnání se těší, že budou ve čtyři na zahrádce. Já si zvolil chirurgii, to je moje zahrádka, která mi přináší největší uspokojení.“

Řekli o něm

Prof. Dr. Walter Klepetko,
špičkový hrudní chirurg vídeňské fakultní nemocnice, specialista na plicní transplantace

„Setkání s profesorem Pavlem Pafkem považuji za jednu ze svých nejlepších životních zkušeností. Je to jeden z nejpozoruhodnějších lidí, se kterými jsem během své dosavadní praxe pracoval. Věnoval spoustu energie nejen aplikaci hrudní chirurgie, ale zavedl v České republice něco absolutně nového, transplantace plic. Pochybuji, že by se našlo na světě mnoho takových lidí, kteří by ne-

váhali strávit spoustu nocí a hodin kvůli takovému projektu, navíc ve věku profesora Pafka.

Velkým přínosem pro medicínu by bylo víc kolegů, jako je on. Má jasnou představu o tom, jak vybudovat nový systém, ale navíc se umí obklopit skvělým týmem mladých lékařů. Je víc než jasné, že výjimečný profesionální výkon je podepřen výjimečnou osobností.“

doc. MUDr. Věra Vávrová, DrSc.,
2. dětská klinika UK 2. LF a FN Motol, Centrum pro cystickou fibrózu – specialista na léčbu dětí s cystickou fibrózou

„Starám se o děti s cystickou fibrózou již čtyřicet let, a proto jsem ráda, že pan profesor Pafko začal s transplantacemi plic. Je skvělý chirurg, ale já na něm obdivuji hlavně jeho lidský přístup jak k pacientům, tak k jejich nejbližšímu okolí. Opakovaně jsem byla svědkem toho, jak hovořil s rodiči dětí, které na transplantaci čekaly, po transplantaci i v dobách velice zlých, kdy byl stav pacienta kritický. Profesor Pafko dokáže povzbudit, a taková podpora má pro rodiče nesmírný význam. Ani věci veřejné ho nenechávají klidným. Tu ho zahlédnete mezi stávkujícími lékaři, pak zase podpoří televizní redaktory. Jednu věc mu ale vyčítám. Když vidím, jak jezdí do práce na kole v zimě, v létě, bojím se, aby ho nějaké auto nesmetlo ze silnice. To by byl transplantační program velice ohrožen.“

ing. Helena Rögnerová,
senátorka, bývalá ředitelka Fakultní nemocnice Motol

„Měla jsem ohromnou radost, že se profesoru Pafkovi podařilo zahájit transplantační program v nemocnici, kterou jsem v té době vedla. Jakmile se pro něco rozhodne, jde za tím a nenechá se odradit. Když jsem dělala konkurs na místo ředitelky, věděla jsem, že nemocnice má velký problém finanční, ale rozhodně ne medicínský. Medicína, která se tam praktikuje i prostřednictvím pana profesora a jeho týmu, je na světové úrovni. Nesmírně si ho vážím a byla jsem ráda, že jel se mnou na kole jednu z etap při mé volební kampani do Senátu.“